

ERGENEKON İSTİSNA DEĞİL KURALDIR.

FİKRET BAŞKAYA, Kardelen, 16 Nisan 2008

Türkiye’de olup-bitenleri anlamamanın yolu, resmi tarih ve resmi ideolojiden bağımsızlaşmış, Avrupa-merkezli de olmayan bir yaklaşımla mümkün. Tarihsel geri planı dikkate almayan yaklaşımlarla mevcut durumu bilince çıkarmak, olup-bitenleri anlamak mümkün değil. Sorunları bilince çıkarmanın yolu kaynağa inmeyi gerektiriyor, oysa resmi söylem veya geçerli ideolojik anlayış, şeylerin kaynağına inmeyi engellemek üzere kurgulanmış durumda... Neden İttihatçı darbeden [1908] yüzyıl sonra gündemi hâlâ devlet çeteleri, parti kapatmalar, v.b. işgal ediyor? Rejimin niteliğine dair kafa karışıklığından kurtulmadan bu sorunun cevabını vermek mümkün değil. Kafa karışıklığından kurtulmanın yolu da resmi ideolojiden, resmi tarihten ve Avrupa-merkezli ideolojik yabancılaşmadan kurtulmakla mümkün. Ancak radikal bir perspektife sahip olanlar, bilinci resmi ideoloji, resmi tarih ve Avrupa-merkezli ideolojik yabancılaşma tarafından *zehirlenmemiş, sömürgeleştirilmemiş, dumura uğratılmamış olanlar*, görüntüyle gerçek arasındaki *uyumsuzluğu* teşhir edebilirler. Zaten *radikal olmak demek, şeyleri kökeninden ele almaktır* denmiştir... Öyleyse olup-bitenler kimin için ne anlama geliyor? Tartışmalar neyi gizliyor? Gerçek bir tartışma ortamı neden yaratılmıyor? Böyle kısa bir yazıda bu soruların cevabını vermek elbette kolay değil ama yine de bir özet denemesi mümkündür. Eğer geçerli hâkim perspektifin dışına çıkabilirseniz, şeyler, olaylar, toplumsal süreçler, velhasıl yaşananlar size bambaşka görünecektir... Perspektif değiştiğinde önünüzde yeni ufuklar açılacaktır.

Bir toplumsal/siyasal olayın *anlamı*, ekseri onu kimin hikaye ettiğinden bağımsız değildir. Bir askerî darbeyi, darbeciler ve sözcüleriyle, darbeye maruz kalanlar ve onların *organik aydınları* aynı şekilde anlatmazlar. Elbette bu darbeye dair *iki farklı gerçek* olduğu anlamına gelmez. Egemenin söyleminin egemen kılınması için, ezilenlerin söyleminin etkisizleştirilmesi gerekir. Aksi halde ilişki tersine dönecektir. 1908 İttihatçı darbesi veya 1923 Kemalist darbe [ikinci ittilhatçı darbesi de diyebilirsiniz] hep darbeciler ve sözcüleri tarafından anlatıldı. Dolayısıyla darbelere dair gerçek söylenmedi, söylenmesinin önü resmi tarih, resmi ideoloji ve sayısız yasaklar ve müeyyidelerle kesildi. Bu yüzden Türkiye’nin yakın tarihinin tam bir *yalan çöplüğü* olduğunu söylemek abartma değildir. Üzerinde durulması gereken önemli husus da, nasıl olup da resmi gerçeğin bunca yıl varlığını sürdürdüğüdür. İlginç bir şey de bu durumla Türkiye’deki entellektüel az gelişmişlik arasındaki karşılıklı *belirleyicilik ilişkisidir*...

Yüzyıllık geleneği anlamak

Osmanlı imparatorluğu kendi iç çelişkileri ve emperyalist kapitalizmin aşındırması sonucu güç kaybına uğruyordu ama yönetici sınıf aşınmanın mahiyetini anlamakta, bilince çıkarmakta yetersiz kalıyordu. Önce ‘kötü gidişten’ şanlı geçmişi, ‘*nazam-ı âlemi*’ ihya ederek kurtulma girişimi söz konusu oldu. Böyle bir şeyin imkânsızlığının anlaşılması için fazla zaman gerekmedi. Zira, birincisi bu güne ait sorunları düne ait yöntem ve araçlarla çözmek mümkün

değildir –tarihte geriye dönüş yolu kapalıdır-; ikincisi de arzulanır bir şey değildir. Başa dönmenin mümkün olmadığı anlaşılınca, meydan okumayı göğüslemek için Avrupa'dan bazı kurumlar, mekanizmalar ve söylemler ithal etme yoluna gidildi. Fakat çelişik olarak yenilikler *yeninin, yeni ve farklı bir şey yapmanın* değil, *eskiyi yaşatmanın* hizmetindeydi. Türkiye'nin yakın tarihinin anlaşılmasında bu durum kritik bir öneme sahiptir. *Yeniliklerin* misyonu *Eski Rejimi* [Ancien Régime densin] yaşatmaktı. Dolayısıyla tam bir ilişki tersliği söz konusuydu... Avrupa-merkezli ideolojik yabancılaşmadan yakayı kurtarmadan olup-biteni anlamak mümkün değildir derken kastettiğim budur. Modern kurumlar, söylemler ve mekanizmalarla, eski vücuda giydirilmiş yeni elbiseler gibiydi. Elbiseyi giyen olduğu gibi kalmıştı veya kayda değer bir değişime uğramamıştı. Bunun anlamı, Türkiye'nin tarihinde bilinen anlamda bir *modernite devriminin* ve *aydınlanmanın* yaşanmamış olmasıdır. Ortalıkta ne *Eski Rejime* meydan okuyan yeni ve farklı bir sosyal sınıfın baskısı ve dayatması, ne de onun politik programını temsil eden bir muhalefet hareketi vardı. Yeniliklerin, reformların, *Tanzimat'ın*, *Islahatın*, *Meşrutiyetin*, *Cumhuriyetin* gerisindeki güç ve iktidar odağı hep aynıydı ve yegâne kaygısı varolanı değiştirmek/dönüştürmek değil, *Eskiye* [kutsal devleti] yaşatmaktı. Dolayısıyla modern kurumlar, mekanizmalar ve söylemler sanılanın aksine *yeninin* değil, *eskinin* hizmetindeydi. Osmanlı imparatorluğunda farklı, yeni, orijinal bir paradigmayı temsil eden bir muhalefet hareketi, sistemin temelini değiştirme, devleti dönüştürme kaygısı taşıyan ideolojik/entellektüel/kültürel muhalif akımlar hiçbir zaman ortaya çıkmadı. Neden çıkmadığının tahliline burada girmemiz uygun değil. Muhalefet her zaman bir iç muhalefetti. Türkiye'nin yakın tarihinin anlaşılması bakımından bu durum son derecede önemlidir. 1908 de bir darbeyle anayasal monarşiyi [meşrutiyeti] dayatan İttihatçıların amacı, *yeni ve farklı bir şey yapmak* değil, varlığı tehlikeye giren imparatorluğu, kendileri için kutsal olan devleti kurtarmaktı. Aslında devleti kurtarmak, kendilerini kurtarmak demektir... İttihatçılar dışındaki diğer "muhalefet odakları" için de aynı şey söz konusuydu. Muhalif oldukları Padişahla aralarındaki fark paradigmatik bir fark değil, yöneme dairdi. Dağarcıklarındaki de şöyle ifade edilebilirdi: *Padişah devleti yeteri kadar koruyamıyor ancak biz koruyabiliriz...* Böylesi bir anlayışın geçerli olması demek, ortada yeni ve farklı bir şey olmaması demektir. Başka türlü ifade edersek *Nizam-ı Cedid*'le başlayan süreçte devletin niteliğinde, yönetim zihniyetinde, devlet/toplum sınıfları ilişkisinde bir dönüşüm ve değişiklik hiçbir zaman söz konusu olmadı. Osmanlı devletinde köklü bir devlet-halk yabancılaşması geçerliydi, ilişkinin yönü devletten topluma doğruydı, bilindiği gibi halk tebaa idi. Devlet ve yönetenler katında bir değişiklik olmadı ama bütün bu zaman zarfında kimi yeni kurumlar, mekanizmalar ve söylemler ortalığı kapladı ve söz konusu 'yenilikler' *Eski Rejimin* üstünü örtmek, yanılısama yaratmak içindi veya öyle bir işlev gördü. Kapitalist modernitenin ürünü olan kurumsal yapıların, mekanizmaların ve modernliğe [moderniteye değil] aşırı gönderme yapan söylemlerin işlevi, Batı burjuva toplumlarından farklıydı. Mesela bizdeki parlamento hiç bir zaman bilinen anlamda bir parlamento olmadı. Devlet dışı [eski rejim dışı densin] güçlerin bir kazanımı değildi... Egemen elitin elinde bir meşrulaştırma ve yönetim aracıydı.

İttihatçılar 1908'i izleyen bir dizi darbeler ve suikastlerle [31 Mart ve Mahmut Şevket Paşa suikasti, vb.] 1913 yılına gelindiğinde iktidar üzerinde tam bir denetim sağladılar. Bağnaz bir dikta rejimi kurdular, her türlü muhalefeti ezdiler, kendileri dışındaki herkesi düşman ilan ettiler. Aslında II. Meşrutiyet denilen, bilinen anlamda bir meşruti yönetim kurmaktan çok, Padişahı by-pass eden askeri bir darbeydi. İzleyen dönemin anlaşılması bakımından büyük önem arzeden bir husus da, gizli örgüt olan İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin iktidarı ele geçirmesine rağmen gizli örgüt olarak kalmasıdır. En azından örgütün Merkez-i Umumisi gizliliğini korumaya devam etti. Bunun anlamı iktidarın sadece *görünen yöneticilerden* ibaret olmaması veya ikili bir yapının mevcudiyetidir. İttihatçılar Birinci emperyalistler arası savaşın ardından yaklaşık beş yıllık [1918-1922] bir belirsizlik ve bocalama döneminin sonunda, 1923 de bir darbeyle rejimin adını Cumhuriyet olarak değiştirdiler. Nasıl 1908 gerçek anlamda bir meşrutiyet rejimine denk gelmiyorduydu, 1923'te cumhuriyete benzemiyordu ama resmi söylem, *harikalar yaratıldığını, yepyeni bir çağın başladığını, vb.* söylemekten geri kalmadı... 1923 sonrası tipik bir dikta rejimiydi. Tüm modern kurum, söylem ve mekanizmalar, 'ilkeler ve inkılaplar', diktatörlüğü takviye etmek içindi. Eğer mutlaka bir modernleşmeden söz edilecekse, modernleşen toplum değil devletti. Bu zaman zarfında devlet/hükümet/parti özdeşliği olduğu için, benim *asıl devlet partisi* [ADP] dediğim odağa [iktidarın görünmeyen kanadı] pek iş düşmedi. Cumhuriyet denilen dönemde de devlet/halk ilişkisinin yönü ve mahiyeti değişmedi, imparatorluk döneminde geçerli olan yabancılaşma devam etti ama bir farkla: yönetici cumhuriyet eliti *halkı adam etmek* istiyordu. Başka türlü söylersek, kendi suretinde bir toplum yaratmak istiyordu... Bu bakımdan *kendi halkını sömürgeleştiren* bir rejim söz konusuydu. Kemalist yönetici bürokrasi, Avrupalı sömürgecilerin yaptığının bir benzerini gerçekleştirmek istiyordu. Bu sorun üzerinde önemle ve ısrarla durmadan yaşanan süreci yetkin bir tarzda kavramak mümkün değildir. İttihatçıların birinci iktidar dönemi 1908'den yaklaşık 1946-50'ye kadar devam etti. İkinci emperyalistler arası savaşın sonunda hem dünyanın manzarası değişmiş hem de mevcut haliyle dikta rejimini sürdürmek zorlaşmıştı. İç ve dış faktörlerin diyalaktığı yeni bir *yönetim üslubunu* dayatıyordu. Halkı bütünüyle siyasi sürecin dışında tutmak artık eskisi kadar kolay değildi. Halkın sürece dahil edilmesi için kapı azıcık aralanmalıydı... Bu aşamada tam bir *muavaza* olan "çok partili sisteme" geçildi. Aslında birden çok partinin kurulmasına izin verilmişti. Artık izinle kurulan-kurdurulan partiler dönemi açılmıştı. İşte *Asıl Devlet Partisi* [ADP] bu yeni dönemde tekrar önem kazandı. 1946 da bir muavaza [danışıklı döğüş] sonucu kurulan Demokrat Parti, 1950 seçimlerinde ezici çoğunluk sağlayıp hükümet kurdu. İttihatçıların bir kesimi yeni partinin yöneticileriydi. 1950-1960 döneminde Demokrat Parti [DP] üst üste üç seçim kazandı ve bu zaman zarfında kitlelerin sınırlı da olsa sürece dâhil olması *Asıl Devlet Partisini* [ADP] kuşkulandırdı. 'Ayak takımının' işe fazlaca karıştığını düşünüyorlardı. Güdümlü muhalefetin güdümlü olmaktan çıkma ihtimali 'memleketin sahiplerini' telaşlandırmıştı. Bilindiği gibi insan iradesi işe karıştığında, güdümlü hareketlerin her zaman güdümlü olmaktan çıkma potansiyeli vardır. Aslında 1950-60 onyılı *Asıl Devlet Partisi* [ADP] için bir 'deneme dönemi'di'. Demokrat Parti'nin Adnan Menderes hükümetinin baskıcı yöntem-

lere başvurusu bahane edilerek 27 Mayıs 1960 da yapılan darbe, 1946 da aralanan kapının biraz daha kapatılması içindi... Gerçi Menderes hükümeti 1958 sonrasında baskıcı yöntemlere daha çok başvuruyordu ama bu asla bir darbe gerekçesi olamazdı. Asıl önemli olan bağınaz bir özgürlük ve demokrasi düşmanı olanların bu durumu bahane etmiş olmalarıdır. Zira, İttihatçı geleneğin adamları hiç bir şeyden özgürlük ve demokrasiden korktuğu kadar korkmazlardı... [1]

Kulisten yönetmek

Halkın sürece dahil olmasının önünü kesmek, değilse sınırlamak, kuliste kalarak yönetmeyi sağlayacak bir yapı ve işleyiş oluşturmak üzere harekete geçildi. Öyle bir kurumsal yapı ve işleyiş oluşturmalıydı ki, bir daha darbeye gerek kalmamasın... Elbette böyle bir şey mümkün değildir zira insan iradesi [toplumsal dinamik] işin içine giriyor. Cuntacılar *ayak takımının* işe karışmasını engellemek üzere bir dizi kurum oluşturdular: MGK, Senato, Anayasa Mahkemesi, Tabii senatörlük, Kontenjan senatörlüğü, Devlet Planlama Teşkilatı [DPT], ordu iç hizmet tüzüğü'nün bir maddesi kanun haline getirilerek ordunun darbe yapması nerdeyse *yasal hale* getirildi... Bütün bunlar seçimle gelen hükümetlerin iktidar olmasını engellemek içindi. Böyle bir kurumsal-ideolojik ortamda varolan siyasi partilerle *Asıl Devlet partisi* arasında bir tür müteahhit/ taşeron ilişkisi veya işbölümü oluşmuştu. Siyasi parti hükümeti ancak kendisine bırakılan işlerle ilgilenebilirdi. Mesela Kürt sorunuyla ilgilenmeleri yasaktır. O *Asıl Devlet Partisinin* ilgi alanındadır... Seçim kazanıp hükümet kuran bir siyasi partinin bu durumunu sürdürebilmesi için kendini *Asıl Devlet Partisi*'nin üslubuna *uyumlandırması* gerekiyor. Aksi halde bir darbeyle tasfiye edilmekten veya oyun dışına atılmaktan kurtulamaz... Velhasıl 1961 anayasasıyla gelen kurumsal yapılar ve mekanizmalar demokrasinin değil, *Asıl Devlet Partisinin* kulisten yönetmesini sağlayacak kurum ve mekanizmalardı. Sol hareket anayasa-daki bazı maddelere bakarak, anayasayı demokratik bir anayasa olarak görme eğilimindeydi, dolayısıyla kurulan tuzağın farkında değildi. Kaldı ki bir yasanın niteliğini belirleyen içerdiği kimi maddeler değil, kimin tarafından nasıl yapıldığı, arkasında hangi gücün bulunduğu... Nitekim öyle olduğunun anlaşılması için fazla zaman gerekmedi. 1971 darbesiyle anayasa-daki kimi 'fazlalıklar' temizlendi, 12 Eylül 1980 cuntasıyla da anayasa tümünden çöpe atıldı. Anayasayı yapan da, çöpe atan da *memleketin sahipleri*di. Fakat, gerisinde *Asıl Devlet Partisinin* bulunduğu cuntacılar muratlarına bir türlü eremediler, kuliste kalarak yönetmeleri mümkün olmadı. Yaklaşık onar yıllık aralarla kulisten sahneye çıkmak zorunda kaldılar. 1960 darbesiyle kurulan tuzak 1971 darbesiyle ama asıl 12 Eylül'le iyice takviye edildi. 12 Eylül cuntası siyaseti nerdeyse yasaklamıştı.

Darbeci, komitacı, çeteci, komplocu geleneğin krizi veya 'ateş en çok dumanı sönerken çıkarır'...

İkinci emperyalistler arası savaş sonrasında dünyasına her ne kadar 'hür dünya' dense de, gerçek durum farklıydı. Emperyalist blokun lideri ABD önce komünizmin yayılmasını durdurmayı, sonra da çökertmeyi amaçlayan, 'çevreleme veya kuşatma liberalizmi' denilen bir

jeostrateji izliyordu. Bu amaçla elinin ulaşabildiği her yerde *Gladio* olarak da bilinen kontrgerilla örgütleri, cinayet müfrezeleri, ölüm mangaları, vb. oluşturuyor ve/veya teşvik ediyordu. 'Radikal' saydığı Üçüncü Dünya Rejimlerini çöktürmek için CIA aracılığıyla darbeler tezgâhlıyordu. 1950 sonrasında tam bir ABD uydusu ve NATO üyesi olan Türkiye, bu sürecin dışında değil, tam da göbeğindeydi. Zaten köklü bir darbeci, komitacı, komplocu ve provokasyoncu gelenek geçerliydi. ABD'nin söz konusu stratejisi, Türkiye'de *Asıl Devlet Partisinin* manevra alanını iyice genişletmişti. Özellikle 1960'lı ve 1970'li yıllarda Türkiye, bir tür 'faili meçhul' cinayetler ve katliamlar cumhuriyeti' haline gelmişti. Fakat, 1980'li yılların sonunda birincisi Sovyet sisteminin çökmesi [soğuk savaşın sona ermesi], ikincisi de neoliberal ideolojinin ve politikaların kesin hakimiyet sağlaması, *Asıl Devlet Partisi* veya *memleketin sahipleri* için 'olumlu dış konjonktürün' ortadan kalkması demekti. Nitekim 28 Şubat [1997] darbesinin bir tür 'yarım darbe' oluşunu açıklayan söz konusu dış konjonktürdü. Fakat *Asıl Devlet Partisinin* işini zorlaştıran sadece dış konjonktürün aleyhe dönmesi değildi. *Memleketin sahiplerinin* varlığını ve iktidarını aşındırıp/tehdit eden iki unsur daha vardı: Kürt hareketi ve Politik İslam. Bu üçünün diyalektiği, yüzyıllık dönemde ilk defa ayrıcalıklı elitlerin varlığını ve statüsünü aşındırma istidadı taşıyor. Kürt hareketi ve Politik İslam rejimin daha çok teşhir edilmesini sağlarken, neoliberal küreselleşme de devleti yeni dönemin ihtiyaçlarıyla *uyumlandırma* yönünde baskı yapıyor. Devleti sadece sermayenin çıkarını gözetten bir yapı ve işleyişe kavuşturmak istiyor, dolayısıyla geleneksel devlet yapısını ve zihniyetini dönüştürüyor. Devletçi/bürokratik eliti asıl bulunması gereken zemine çekiyor: sermayenin ayak işlerine koşulmak... Taşlar yerinden oynadıkça *birilerinin* altındaki taşlar da kayıyor... Son 3 - 4 yılda darbeci eğilimlerin, çetelerin, Cumhuriyet mitinglerinin, 367 kepezeliğinin, 'dijital darbenin', şurda burda patlayan/patlamayan bombaların, üniversitelerde provokasyonların, vb. yeniden sahneye çıkması *memleketin sahiplerini* saran korkunun bir tezahürü. Bu sefer iktidarlarını, ayrıcalıklarını ve statülerini kaybetmekten gerçekten korkuyorlar ve korkuları yerinde... *Asıl devlet partisi* cephesinin sözcüleri sıklıkla Türkiye'nin hiçbir dönemde olmadığı kadar iç ve dış tehditlere maruz olduğunu söylüyorlar. Elbette bu söylem tartışmalıdır ama ayrıcalıklı, dokunulmaz-dokunulamaz elitlerin iktidarının ve statüsünün ilk defa tehdit altında olduğu kesin... Bir Arap atasözü: *ateş en çok dumanı sönerken çıkarır* der...

Devlet hukuku veya 'adalet mülkün temelidir'...

1982 tarihli cunta anayasasının dibacesindeki ikinci maddede "Türkiye cumhuriyeti... bir hukuk devletidir" deniyor. Hukukçular, politikacılar, devlet ricalinin yükseklerindeki, akademisyenler, herşeyi bilen köşe yazarları da aynı fikirde... Ağızlarını her açtıklarında Türkiye'nin 'demokratik, laik, sosyal bir hukuk devleti' olduğunu söylüyorlar. Elbette TC'nin bir hukuku var ve bu dünyada hukuku olmayan bir devlet mümkün değildir. Fakat nüanse edilmesi gereken bir şey veya ilişki tersliği var: hukuk devleti yerine devlet hukuku demek daha uygun... Eğer Türkiye'deki rejim gerçekten hukuka uygun bir işleyişe sahip olsaydı devletin önüne bir niteleme sıfatı koymaya gerek olmazdı. Doğrusu hukuk devleti değil, devlet hukukudur. Fakat

Türkiye’de standart devlet hukukunun ötesine geçen bir şey var: geçerli hukuk sistemi daha çok *asıl devlet partisinin* hukuku... Aksi halde hükümet partisine karşı bir araç olarak kullanılmazdı... Elbette hukuk, devlet hukuku olmaya devam ettikçe onun hangi odak tarafından kullanıldığı o kadar önemli değildir. Gün Zileli’nin isabetli bir şekilde işaret ettiği gibi, hukuk ve adalet zaten aynı şey değil: “... *adalet canlıların, bireylerin bilinci ve vicdaniyla, hukuk ise devletlerin ve iktidarların çıkarlarıyla belirlenir. Bu yüzden de bu ikisi bırakın aynı şey olmayı, birbirinin tam zıddıdır*”.[2] Kelli felli adamlar, süslü püslü kadınlar AKP’ye yönelik kapatma davasının ‘hukukî mi yoksa siyasî mi’ olduğunu, bıkıp-usanmadan tartışıp duruyorlar. Neyi tartıştıklarının farkındalar mı? İnsanlarla alay mı ediyorlar yoksa söylediklerine gerçekten inanıyorlar mı? Durum doğrudan devlet hukukunu, dolayısıyla siyaseti angaje eden bir şey olduğuna göre... Aslında doğrusunu Eskiler söylemiş: “Adalet mülkün temelidir”. Bunu hukuk devletin temelidir şeklinde okuyabilirsiniz. Velhasıl devletlerin hukuka, insanların da adalete ihtiyacı var...

İttihatçı geleneğin geçerli olduğu Türkiye’de halkı siyasi sürecin dışında tutmak esastır. Söz konusu geleneğin adamları [aralarında kadın yok gibidir] en çok özgürlük ve demokrasiden korkarlar. Aslında bu yerinde bir korkudur zira halk işe karıştığında, *ayak takımı* dedikleri siyasi sürece dahil olduğunda, ayrıcalıklarını ve dokunulmazlıklarını kaybedeceklerini gayet iyi bilirler. İşte bu yüzden darbeler, siyasi cinayetler, komplo ve provokasyonlar, muhtıralar, vb. her zaman gündemdedir. Bürokratik/yönetici elit ‘kendî’ halkına tam bir sömürgeci gözüyle bakar ve öyle davranır. Dolayısıyla Ergenekon bir istisna değil kuraldır. ‘Ergenekon operasyonunun’ nasıl sonuçlanacağını görmek için geriye dönük onlarca, yüzlerce örneğe bakılabilir zira tarihsel ‘miras’ ne yazık ki, çok zengin ama son birkaç yılın üç örneğini hatırlamak yeter: Şemdinli suçüstüsü, Hrant Dink cinayeti ve Nokta Dergisi skandalı. Şemdinlide neler olduğunu, Hrant Dink davasının nasıl seyrettiğini, darbe günlüklerini yayınladığı için derginin ve genel yayın yönetmeni Alper Görmüş’ün başına gelenleri hatırlamak, rejimin niteliği ve ‘hukuk devleti’ denilen hakkında yeterli fikir veriyor. Asıl İktidar odağı olan dokunulmazlara dokunuluncaya kadar Ergenekon varlığını sürdürecektir ama artık yolun sonuna gelmekte olduğunu söylemek mümkün. Zira, hem dünya artık eski dünya değil, hem de *ayak takımını* aldatmak eskisi kadar kolay değil...

[1] Rejimin niteliğine ilgi duyan okuyucu ***Yediyüz, Paradigmanın İflası ve Reel Atatürkçülük*** adlı kitaplarla, ***ozguruniversite.org***’daki *güncel yazılara* bakabilir.

[2] Bkz: Gün Zileli, ***ozguruniversite.org*** güncel yazılar.

Kardelen 16 Nisan 2008